

Sygn. akt I NO 50/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Marek Dobrowolski
SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania K.Z.

od decyzji Prokuratora Generalnego Nr PK IX K (...) z 25 maja 2021 r.
w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska
prokuratora,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 6 października 2021 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją Nr PK IX K (...) z 25 maja 2021 r. Prokurator Generalny na podstawie art. 127 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (t.j. Dz.U. 2021, poz. 66; dalej: p.p.) w zw. z art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072; dalej: p.u.s.p.) nie wyraził zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora przez K.Z., prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. (dalej zamiennie: Odwołująca się).

W uzasadnieniu decyzji Prokurator Generalny wskazał, że prokurator K.Z. złożyła wniosek o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia, tj. po dniu 2 kwietnia 2021 r. – do dnia 2 kwietnia 2022 r. Do wniosku dołączyła zaświadczenie lekarskie z 29 września 2020 r. o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania przez nią pracy na stanowisku prokuratora.

Powyższy wniosek został zaopiniowany negatywnie przez Prokuratora Okręgowego w W. i przez Prokuratora Regionalnego w [...]. Prokurator Okręgowy podniósł, że przejście prokurator K.Z. w stan spoczynku umożliwi zdynamizowanie pracy w Wydziale VI Sądowym, wykorzystanie zwolnionego etatu i zapewni pokoleniową wymianę kadry. Na posiedzeniu 16 marca 2021 r. wniosek został zaopiniowany negatywnie również przez Krajową Radę Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym.

Prokurator Generalny podniósł, że w aktualnym stanie prawnym prokurator przechodzi w stan spoczynku z chwilą osiągnięcia 65 roku życia, chyba że Prokurator Generalny, na wniosek zainteresowanego prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków prokuratora oraz po zasięgnięciu opinii Prokuratora Krajowego, właściwego prokuratora przełożonego, a także Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, wyrazi prokuratorowi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska. Powyższy wniosek i zaświadczenie składa się Prokuratorowi Generalnemu najpóźniej na sześć miesięcy przed ukończeniem 65 roku życia.

Prokurator Generalny zwrócił uwagę, że ewentualne wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora – w świetle przytoczonych uregulowań – ma charakter fakultatywny i jest uzależnione od całokształtu okoliczności, tj. zarówno przesłanek obiektywnych, jak i subiektywnych, dotyczących konkretnego prokuratora. Możliwość dalszego zajmowania stanowiska prokuratora należy traktować jako wyjątek od ustawowej reguły przechodzenia w stan spoczynku po osiągnięciu wieku obligującego do przeniesienia prokuratora w stan spoczynku z mocy prawa, który to wyjątek powinien być podyktowany szczególnymi okolicznościami.

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności rozpoznawanej sprawy Prokurator Generalny zajął stanowisko, że wskazane we wniosku prokurator K.Z. jej wieloletnie doświadczenie zawodowe oraz dobry stan zdrowia, jakkolwiek zasługują na uznanie, to jednak nie stanowią wyjątkowych okoliczności przemawiających za uwzględnieniem wniosku o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora. Nie bez znaczenia dla tej oceny są także – jak wskazał – negatywne stanowiska Prokuratora Okręgowego w W., Prokuratora Regionalnego w [...]. oraz Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym.

W dalszej części uzasadnienia decyzji Prokurator Generalny przedstawił sytuację kadrową Prokuratury Okręgowej w W. oraz dane statystyczne dotyczące obciążenia prokuratorów tej jednostki wpływającymi do niej sprawami na tle średniej krajowej. Wskazał, że podejmując przedmiotową decyzję uwzględniono sytuację etatowo – kadrową nie tylko w obszarze Prokuratury Okręgowej w W., ale również w jednostkach szczebla rejonowego. Analiza potrzeb etatowych w obrębie całego kraju uzasadnia, jego zdaniem, kontynuowanie polityki kadrowej opierającej się na pokoleniowej wymianie kadr prokuratorskich, związanej z jednej strony z osiąganiem przez prokuratorów wieku umożliwiającego im skorzystanie z przywileju stanu spoczynku, a z drugiej strony z potrzebą umożliwienia przejęcia tej służby przez innych doświadczonych prokuratorów oraz z zapewnieniem etatów dla nowych kadr prokuratorskich. Zwolnienie stanowiska prokuratora prokuratury okręgowej przez prokurator K.Z. pozwoliłoby na jego obsadę spośród prokuratorów delegowanych do Prokuratury Okręgowej w W. (aktualnie trzydziestu pięciu z nich ma tytuł prokuratora prokuratury rejonowej) i tym samym na awans zawodowy. Konsekwencją tego będzie zwolnienie etatu prokuratora prokuratury rejonowej, co umożliwi ubieganie się o powołanie w procedurze konkursowej na stanowisko prokuratora prokuratury rejonowej okręgu (...) przez asesorów, spośród których już dziewiętnaście osób spełnia ustawowe warunki do powołania na pierwsze stanowisko prokuratorskie.

W konkluzji uzasadnienia decyzji Prokurator Generalny stwierdził, że interes służby wyraża się w prowadzeniu opisanej wyżej polityki kadrowej, ukierunkowanej

na pokoleniową wymianę kadr prokuratorskich. Z punktu widzenia tak rozumianego interesu nieuwzględnienie wniosku prokurator K.Z. znajduje uzasadnienie.

Prokurator K.Z. wniosła, z zachowaniem ustawowego terminu, datowane na dzień 15 lipca 2021 r. odwołanie od decyzji Prokuratora Generalnego z 25 maja 2021 r., zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy Prokuratorowi Generalnemu do ponownego rozpoznania. Decyzji tej zarzuciła naruszenie art. 127 § 2 p.p. w zw. z art. 69 § 1b p.u.s.p., polegające na uwzględnieniu przy rozpoznawaniu sprawy wyłącznie sytuacji etatowo – kadrowej w okręgu Prokuratury Okręgowej w W. oraz postulatu pokoleniowej wymiany kadr prokuratorskich, z jednoczesnym pominięciem wszelkich czynników bezpośrednio dotyczących Odwołującej się.

W uzasadnieniu odwołania prokurator K.Z. przedstawiła przebieg swojej służby w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury, która, jak zaznaczyła, trwa nieprzerwanie od 1 kwietnia 1992 r. i przebiega bez zastrzeżeń, a także charakter obecnie wykonywanych obowiązków służbowych. Powołała się przy tym na opinie sporządzone po złożeniu przez nią wniosku o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora przez Naczelnika Wydziału VI Sądowego Prokuratury Okręgowej w W. (z 2 października 2020 r.), w którym to Wydziale Odwołująca się pełni służbę od 26 lutego 2004 r., oraz przez Prokuratora Okręgowego w W. (z 6 października 2020 r.). Podniosła, że obie powyższe opinie jednoznacznie wskazują, iż przełożeni pozytywnie ocenili jej wkład w pracę Wydziału, podkreślając przy tym jej bardzo duże zaangażowanie w pracę, poparte wyjątkową wiedzą prawniczą i doświadczeniem zawodowym. Przełożeni uznali te pozytywne cechy za istotne dla zawodu prokuratora i nie stwierdzając żadnych przeciwwskazań poparli jej wniosek.

Wskazując na powyższe Odwołująca się podniosła, że „budzi poważne zastrzeżenie” zmiana stanowiska Prokuratora Okręgowego w W., przedstawiona skierowanym do Prokuratora Generalnego w piśmie z 15 października 2020 r., a więc sporządzonym dziewięć dni po pierwotnej, pozytywnej opinii. Z pisma tego wynika jedynie, że Prokurator Okręgowy dokonał reasumpcji swojego uprzedniego stanowiska i wyraził negatywną opinię w przedmiocie wniosku Odwołującej się o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora. Nie zawiera ono

jednak żadnego uzasadnienia, z którego mogłaby wynikać tak radykalna zmiana stanowiska.

Prokurator K.Z. wskazała również, że ocena pracy prokuratorów pracujących w Wydziale VI Sądowym ujęta w „Sprawozdaniu z wizytacji Prokuratury Okręgowej w W.” z 22 czerwca 2021 r. (bardzo dobra minus) przeczy tezie o konieczności zdynamizowania pracy tego Wydziału. Ponadto do Działu Spraw Karnych Wydziału nie jest obecnie delegowany żaden prokurator niższego szczebla, co z kolei czyni nietrafnym zarzut blokowania przez nią możliwości awansowych innych prokuratorów. Odwołująca się zaznaczyła, że jej wiedza i doświadczenie zawodowe służą też mniej doświadczonym prokuratorom w ich bieżącej pracy.

Reasumując przedstawione w odwołaniu okoliczności prokurator K.Z. stwierdziła, że zaskarżona decyzja Prokuratora Generalnego jest dla niej bardzo krzywdząca.

Niezależnie od powyższego Odwołująca się zarzuciła, że decyzja ta zapadła z naruszeniem standardów i zasad rozpoznawania spraw obywateli, wyrażonych w art. 6 i art. 9 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, ponieważ zmiana stanowiska (Prokuratora Okręgowego w W.) z pozytywnego na negatywne nie została jej w jakikolwiek sposób przedstawiona.

W odpowiedzi na odwołanie z 26 sierpnia 2021 r. Prokurator Generalny wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji z 25 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 127 § 2 p.p. [p]rokurator może nadal zajmować stanowisko po ukończeniu 65. roku życia, jeżeli Prokurator Generalny na wniosek prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny ze względu na stan zdrowia do pełnienia obowiązków prokuratora, oraz po zasięgnięciu opinii Prokuratora Krajowego, Krajowej Rady Prokuratorów oraz właściwego prokuratora przełożonego, wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska przez prokuratora. Wniosek i zaświadczenie, o których mowa w powołanym przepisie, składa się

Prokuratorowi Generalnemu najpóźniej na 6 miesięcy przed ukończeniem 65. roku życia (art. 127 § 3 zd. 1 p.p.).

Na mocy odesłania wynikającego z art. 127 § 1 p.p., do prokuratorów stosuje się odpowiednio m.in. art. 69 p.u.s.p., przy czym przewidziane w tej ustawie uprawnienia Krajowej Rady Sądownictwa i Ministra Sprawiedliwości przysługują w stosunku do prokuratorów Prokuratorowi Generalnemu. Powołany przepis p.u.s.p. określa w § 1b kryteria, jakimi należy się kierować podejmując decyzję w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego po ukończeniu wieku uprawniającego sędziego do przejścia w stan spoczynku. Zgodnie z jego treścią wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego (prokuratora), jest możliwe jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego (prokuratur) lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów (prokuratur).

Przed przejściem do merytorycznej oceny zarzutów podniesionych w odwołaniu od zaskarżonej decyzji Prokuratora Generalnego należy odnotować, że wniosek prokurator K.Z. o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65. roku życia, którego decyzja ta dotyczy, spełniał określone przez ustawę wymogi formalne. Został on złożony z zachowaniem terminu, a w załączeniu do wniosku Odwołująca się przedstawiła zaświadczenie lekarskie, z którego wynika, że jest zdolna ze względu na stan zdrowia do pełnienia obowiązków prokuratora.

Przed wydaniem decyzji rozstrzygającej powyższy wniosek Prokurator Generalny zasięgnął opinii właściwego prokuratora przełożonego (Prokuratora Okręgowego w W.), Prokuratora Regionalnego w [...], Prokuratora Krajowego oraz Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Regionalnym, czym uczynił zadość wymogom proceduralnym określonym w art. 127 § 2 p.p.

Wskazać także należy, że w ocenie Sądu Najwyższego w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prokurator Generalny przedstawił argumentację, która pozwala na poddanie tej decyzji sądowej kontroli i merytoryczne rozpoznanie wniesionego od niej odwołania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zwrócono uwagę, że użyty w art. 127 § 2 p.p. wyraz „może” oznacza kompetencję Prokuratora Generalnego do uznaniowego wydawania decyzji w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska prokuratora (wyroki Sądu Najwyższego: z 3 marca 2011 r., III PO 12/10; z 3 lutego 2011 r., III PO 9/11; z 24 stycznia 2012 r., III PO 5/11; z 3 marca 2011 r., III PO 11/10; z 14 lutego 2012 r., III PO 8/11). Dlatego rozpoznając odwołanie wniesione na podstawie art. 127 § 4 p.p. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do ingerencji w materialną treść zaskarżonej decyzji, albowiem dokonanie oceny co do zasadności dalszego zajmowania stanowiska prokuratora stanowi wyłączną kompetencję Prokuratora Generalnego. Sąd Najwyższy uprawniony jest jedynie do zbadania decyzji Prokuratora Generalnego pod kątem zgodności z prawem. Zasadność takiej decyzji nie podlega kontroli ze strony Sądu Najwyższego, o ile nie miało wpływu na nią naruszenie zasady legalności, w tym użycie niedozwolonego kryterium oceny (wyrok Sądu Najwyższego z 27 lutego 2019 r., I NO 16/18).

Jak wskazano w części historycznej uzasadnienia, odmowę wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie przez prokurator K.Z. stanowiska prokuratora Prokurator Generalny uzasadnił względami określonej polityki kadrowej, wynikającej z analizy potrzeb etatowych w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury w obrębie całego kraju, która opiera się na pokoleniowej wymianie kadr prokuratorskich. W szczególności wskazał, że zwolnienie stanowiska prokuratora prokuratury okręgowej przez Odwołującą się pozwoliłoby na jego obsadę spośród prokuratorów delegowanych do Prokuratury Okręgowej w W. i tym samym na ich awans zawodowy. Z kolei zwolnienie przez osoby delegowane etatów prokuratora prokuratury rejonowej umożliwi ubieganie się o powołanie na to stanowisko przez asesorów spełniających ustawowe warunki do powołania na pierwsze stanowisko prokuratorskie.

Powyższa argumentacja Prokuratora Generalnego wprost odwołuje się zatem do pojęcia „racjonalnego wykorzystania kadr”, o którym mowa w art. 69 § 1b p.u.s.p., jako ustawowo dopuszczalnego kryterium, które można wziąć pod uwagę podejmując decyzję w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65. roku życia. W wyroku z 11 maja 2011 r.,

III PO 2/11, Sąd Najwyższy wprost wskazał, że „pokoleniowa” wymiana kadr prokuratorskich, związana z jednej strony, z osiąganiem przez zasłużonych prokuratorów wieku umożliwiającego im skorzystanie z przywileju prokuratorskiego stanu spoczynku, a z drugiej strony, z potrzebą umożliwienia przejścia tej służby przez innych doświadczonych prokuratorów, a także zapewnienie etatów dla nowych kadr prokuratorskich, jest uzasadnionym kierunkiem prowadzenia polityki kadrowej w jednostkach organizacyjnych prokuratury (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 3 marca 2011 r., III PO 12/10).

Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do oceny celowości realizowanej przez Prokuratora Generalnego polityki kadrowej. Może jedynie badać, czy przyjęte zasady tej polityki uzasadniają podjęcie negatywnej decyzji odnośnie do wniosku prokuratora złożonego na podstawie art. 127 § 2 p.p. W niniejszej sprawie Prokurator Generalny, zdaniem Sądu Najwyższego, przekonująco wyjaśnił, w jaki sposób negatywne załatwienie wniosku Odwołującej się będzie służyło realizacji przyjętych założeń w tym zakresie. Nie ma przy tym znaczenia, że – jak podniosła Odwołująca się – w Dziale Spraw Karnych Wydziału VI Sądowego Prokuratury Okręgowej w W., w którym pełni obecnie służbę, nie jest delegowany żaden prokurator niższego szczebla. Decyzje personalne podejmowane w ramach racjonalnego wykorzystania kadr prokuratury winny mieć bowiem na względzie sytuację i potrzeby całej powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, a nie tylko jej poszczególnych wewnętrznych komórek. W niniejszej sprawie jest to o tyle istotne, że z danych przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wynika, iż roczne obciążenie sprawami wszystkich prokuratorów Prokuratury Okręgowej w W. jest wyższe od średniej krajowej, co niewątpliwie wskazuje na konieczność jej kadrowego wzmocnienia.

W uzasadnieniu rozpoznawanego odwołania prokurator K.Z. podniosła, że w wyniku wizytacji Prokuratury Okręgowej w W. z 22 czerwca 2021 r., praca prokuratorów Działu Spraw Karnych Wydziału VI Sądowego Prokuratury Okręgowej w W. została oceniona na ocenę bardzo dobrą minus, co przeczy tezie o konieczności zdynamizowania pracy tej komórki organizacyjnej. Tezy takiej zaskarżona decyzja Prokuratora Generalnego bynajmniej jednak nie zawiera, a odpowiedni fragment jej uzasadnienia zawiera jedynie przytoczenie motywów

negatywnej opinii Prokuratora Okręgowego w W. Uwaga Odwołującej się nie może więc stanowić adekwatnego zarzutu wobec treści decyzji, skoro nie wynika z niej, by Prokurator Generalny stanowisko Prokuratora Okręgowego w W. w tym zakresie podzielił.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut prokurator K.Z., że Prokurator Generalny wydał zaskarżoną decyzję uwzględniając wyłącznie sytuację etatowo – kadrową w okręgu działania Prokuratury Okrękowej w W. oraz determinujący politykę kadrową w prokuraturze postulat pokoleniowej wymiany kadr prokuratorskich, „z jednoczesnym pominięciem wszelkich czynników dotyczących bezpośrednio skarżącego” (s. 2 odwołania). W uzasadnieniu decyzji Prokurator Generalny odnotował wieloletnie doświadczenie zawodowe Odwołującej się i jej dobry stan zdrowia – wskazując jednak, że nie stanowią one wyjątkowych okoliczności przemawiających za uwzględnieniem złożonego przez nią wniosku. Ocenę tę należy podzielić. Zdolność, ze względu na stan zdrowia, do dalszego pełnienia obowiązków prokuratora stanowi bowiem podstawowy i niejako wyjściowy warunek skutecznego ubiegania się o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65. roku życia, o czym świadczy ustanowiony przez ustawę wymóg przedstawienia potwierdzającego ją zaświadczenia. Również posiadanie bogatego doświadczenia zawodowego jest wśród prokuratorów ubiegających się o taką zgodę – mając na uwadze, że mowa jest o osobach, które w nieodległym czasie ukończą 65. rok życia – raczej regułą niż wyjątkiem. Nie są to zatem okoliczności, które mogłyby mieć dla kierunku decyzji w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora rozstrzygające znaczenie. To samo dotyczy pozostałych podniesionych w rozpoznawanym odwołaniu okoliczności, odnoszących się do oceny pracy Odwołującej się. Zaangażowanie w wypełnianie obowiązków służbowych i wynikające z niego uznanie przełożonych i współpracowników winny bowiem cechować każdego prokuratora, który obowiązany jest postępować zgodnie ze złożonym ślubowaniem prokuratorskim (art. 96 § 1 p.p.), a więc, w szczególności, obowiązki swego urzędu wypełniać sumiennie (zob. art. 92 § 1 p.p.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, że możliwość dalszego zajmowania stanowiska prokuratora stanowi wyjątek od zasady, według

której z dniem osiągnięcia określonego wieku prokurator przechodzi w stan spoczynku (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2003 r., III AO 25/02; wyroki Sądu Najwyższego: z 22 lipca 2014 r., III PO 3/14 i z 15 lipca 2015 r., III PO 3/15). Z powyższego wynika, że kwestionując decyzję Prokuratora Generalnego o odmowie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska odwołujący się prokurator powinien wskazać okoliczności, które w danym konkretnym przypadku przemawiają za odstąpieniem od wskazanej zasady, a ponieważ zgodnie z przyjętym przez ustawodawcę założeniem sytuacja taka musi mieć charakter wyjątkowy, okoliczności te – czy to leżące po stronie prokuratora, czy też mające oparcie w interesie służby prokuratorskiej lub innym ważnym interesie publicznym – powinny mieć szczególnie doniosły charakter. Zgromadzony w sprawie materiał nie daje podstaw do stwierdzenia, by tego rodzaju okoliczności zaistniały w niniejszej sprawie. Nie wskazuje na nie również wniesione przez prokurator K.Z. odwołanie.

Nietrafny jest zarzut prokurator K.Z., że zaskarżona przez nią decyzja Prokuratora Generalnego zapadła z naruszeniem art. 6 i art. 9 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, o czym miałyby świadczyć fakt, iż nie została jej w jakikolwiek sposób przedstawiona „zmiana stanowiska z pozytywnego na negatywne” (s. 4 odwołania). Z analizy treści odwołania wynika, że zarzut ten dotyczy opinii Prokuratora Okręgowego w W. wobec wniosku Odwołującej się, sporządzonej na podstawie art. 127 § 2 p.p. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy podniesiona przez Odwołującą się okoliczność nie ma zatem znaczenia. Opinia prokuratora przełożonego, o której mowa w ww. przepisie, nie jest przedmiotem kontroli Sądu Najwyższego. Ponadto ustawa nie wymaga, by zawierała ona uzasadnienie. Nie jest też ona wiążąca dla Prokuratora Generalnego, który – jak słusznie podniesiono w odpowiedzi na odwołanie – przed podjęciem decyzji w przedmiocie wniosku o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora winien dokonać wszechstronnej oceny wszystkich okoliczności sprawy, przeprowadzając wnikliwą analizę sytuacji kadrowej prokuratury w kontekście wystąpienia interesu publicznego oraz okoliczności przedstawionych przez zainteresowanego prokuratora w odniesieniu do jego indywidualnego interesu. W niniejszej sprawie Prokurator Generalny

obowiązku tego dopełnił, a uzasadnienie wydanej przez niego decyzji nie wskazuje, by negatywne opinie podmiotów wymienionych w art. 127 § 2 p.p. miały decydujący wpływ na jej treść.

Reasumując powyższe uwagi należy ponownie wskazać, że Sąd Najwyższy nie może wkraczać w ustawowe kompetencje Prokuratora Generalnego i dokonywać oceny, czy zainteresowany prokurator ma nadal sprawować swoją funkcję, lecz jedynie bada, czy decyzja Prokuratora Generalnego nie jest arbitralna lub podjęta przy użyciu niedozwolonych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z 3 marca 2011 r., III PO 12/10). Zaskarżona decyzja, zdaniem Sądu Najwyższego, nie jest takimi wadami dotknięta. Nie ma więc podstaw do jej uchylenia i przekazania sprawy Prokuratorowi Generalnemu do ponownego rozpoznania, o co wносиła Odwołująca się.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269) w zw. z art. 127 § 1 p.p. orzekł jak w sentencji, oddalając odwołanie.